

pogledal neverjetno na prostor, kjer je prej ležal in v tem pozabil na svoje bolečine. Punice se navadno ne dajo tako speljati na led. Nekdo je pravil, da je njegova triletna hčerka storila na ta ironični svet tako, da je prišla po štirih k njemu in mu pomolila ročice, da jo je dvignil.

Otroška doba s svojimi igrami je podlaga in priprava za prihodnje življenje; glejmo, da bo podlaga dobra, kajti na pesek in pa v oblake je zidanje prazno delo. V otroku pri igri zrcali se ves bodoči človek, kateri naj bi bil trden, neupogljiv, neizprosljiv, mož jeklen v boju za pravičo in blagor človeštva.

Usoda.

Uh... grozna bila je pošast,	Peklenski čula sem krohot,
Za manoj je besnela,	Pošast me je zgrabila,
Pogubna njena sapa že	Rešitve ni je bilo več —
Krog mene je zavela.	Čprav sem roke vila.

V pomoč svetove klicala
 Nebeškega sem svoda —
 A ta pošast me še drži,
 Uh... moja je usoda.

Kristina.

Hudi grad.

Piše Milan Sanjár.

(Dalje).

Kmalu zatem je stopil iz kolibe v temno, deževno noč. Grajske travnike so bili prejšnji dan pokosili in danes pred grozečo nevihto spravili seno v kupe, zato je krenil kar naravnost proti Gradniku.

V gosti temi se je zdaj in zdaj zaletel v seneno, duhtečo kopo. Ko je prišel do gozdnate strmine, tudi ni moglo dalje njega vajeno okó razbrati stopinj.